

Αν ήξερα θα είχα προσπαθήσει...

Έτσι όπως στεκόμασταν, σοκαρισμένοι, κοιτάζοντας κάτω, σκεφτόμασταν το ίδιο: μήπως μπορούσαμε να είχαμε κάνει κάτι; Είχαμε την δύναμη να το σταματήσουμε;

Δεν μπορούσα να βγάλω την εικόνα του νεκρού σώματος από το μυαλό μου. Βλεπόμασταν κάθε μέρα. Αν πρόσεχα λίγο παραπάνω, ίσως έβλεπα κάποιο από τα σημάδια. Ήμουν απορροφημένη στα δικά μου προβλήματα που ούτε καν σκέφτηκα να ρωτήσω, ούτε μια φορά, αν ήταν εντάξει.

«Είχε κατάθλιψη.» είπαν.

«Άγχος και ιστορικό ψυχασθένειας στην οικογένεια.» υποστήριξαν άλλοι.

Κανείς δεν είπε το πιο απλό. Δεν αυτοκτόνησε εξαιτίας κάποιας ασθένειας. Ήταν ο άνθρωπος που ήταν εκεί για όλους, ακόμα κι για αυτούς που δεν ήξερε, μα κανείς μας δεν ήταν πραγματικά εκεί για να επιστρέψει την χάρη.

Δυο νοσοκόμοι έκλεισαν το φερμουάρ της μαύρης τσάντα και την σήκωσαν. Θα πήγαινε κατευθείαν στο νεκροτομείο, λοιπόν, ούτε μια ελπίδα σωτηρίας. Άκουσα κάποιον να λέει πως πήδηξε από την ταράτσα χθες το βράδυ. Δίπλα στο αίμα που είχε λερώσει τον δρόμο ήταν και το κινητό. Από αυτό το κινητό πρέπει να με είχε πάρει πριν πηδήξει κι εγώ αντί για να αναλύσω όλες τις χαρές που δεν είχε δει ακόμα, το έκλεισα βιαστικά. Αν είχα μιλήσει λίγο περισσότερο, ίσως να το ξανασκεφτόταν και να είχε περισσότερο χρόνο, έστω μια μέρα, να προλάβω να πω όσα ένιωθα.

Av

Συντάχθηκε απο τον/την μαρια νικολαιδου
Παρασκευή, 15 Ιούνιος 2018 00:37

Δεν θα σταματήσω να αναρωτιέμαι αν μπορούσα να το είχα σταματήσει ποτέ. Ήταν χρέος μου, ήμασταν τόσο κοντά. Πάντα με βοηθούσε να περάσω τις δύσκολες μέρες... μακάρι να μπορούσα να κάνω το ίδιο.